Twee kunstenaars vertellen over een thema dat zij delen. Kijk op p. 62 voor Kiki Lamers.

Ruud van Empel: Jeugdherinneringen

CV
Geboren: 1958, Breda
Opleiding: AKV Sint Joost, Breda
Maakt: fotokunst
Werkt in: Amsterdam
Komende expositie: solotentoonstelling in het Noordbrabants Museum, voorjaar 2014
Vertegenwoordigd door: Flatland Gallery, Amsterdam
Geïnspireerd door: onder anderen Otto Dix, Edvard Munch, Caspar David Friedrich
Onlangs gezien: 'F(o)und' van Zanele Muholi in de Prins Claus Fonds Galerie, Amsterdam (tot en met 22 november)
Website: www.ruudvanempel.nl

DOOR **TESSA VERHEUL**

"Het idee van een klein meisje in een bos spookte al lang in mijn hoofd. Kinderen zijn zo onschuldig als ze geboren worden, dat vond ik iets heel moois. Dat is iets dat je verliest naarmate je opgroeit en volwassen wordt. Onschuld heb ik voor het eerst verbeeld in *Study in Green #2* in 2003, een foto van een jong meisje in een bloemetjesjurkje in een bos. Ik heb alle beeldelementen apart gefotografeerd en samen gebracht door middel van montage. Het grappige is dat sommige mensen het beeld niet onschuldig maar juist ontzettend eng vonden. Het bleek aan een tak te liggen, die ik onscherp had gemaakt en op de voorgrond geplaatst, om diepte te creeren. Sommige mensen dachten dat er iemand in het bos aanwezig was die het meisje kwaad zou kunnen doen. Toen leerde ik hoe mensen kijken en hoeveel betekenis er in alles wordt gelegd. Voor mij is het niet meer dan een tak. Het is belangrijk om je bewust te zijn van alle gevoeligheden en daar kun je ook weer mee spelen.
De foto's van kinderen zijn ook een soort herinneringen uit mijn eigen jeugd. Voor een serie heb ik foto's gebruikt die mijn vader vroeger van mij heeft gemaakt. *World #20*, met een donker jongetje in een geruit colbertje tegen een jungle-achtergrond, is vrij letterlijk gebaseerd op een oude jeugdfoto van mijzelf. Ik moest ook zo in een net jasje en met stropdas poseren, en recht de camera in kijken.
Zo zien kinderen er nu niet meer uit. Een foto van een jong meisje met een tasje is gebaseerd op een foto van mijn nichtje. Ik vind die ouderwetse kleding veel mooier dan de kleding die je vandaag de dag in de winkels kunt kopen. Ik wijk uit naar vintage zaken om kleding en accessoires voor de foto's te vinden.
Ik werk vanuit een bepaalde systematiek. Ik fotografeer alle kinderen in dezelfde posities, waardoor ik de beelden kan uitwisselen. Hele gezichten stel ik samen door middel van montage, met foto's van verschillende kinderen maak ik een nieuw beeld. De verhoudingen kloppen dan niet meer. Vaak maak ik het hoofd een fractie groter dan het in werkelijkheid zou moeten zijn, de ogen maak ik groter of kleiner en de mond ook. Maar dat verschilt ook per werk. De oude Grieken deden dat ook al met hun sculpturen; de benen langer, heupen smaller en de schouders breder.
Tegenwoordig verbeeld ik groepen mensen. Het was een uitdaging om meerdere samengestelde figuren in een werk te plaatsen want het is lastiger de compositie te bepalen. Ik begon met schoolklassen. Deze kinderen staan voor mij niet meer voor onschuld, zoals in mijn eerdere foto's, het gaat over individualiteit. Hoewel ik de kinderen nog altijd samenstel door middel van fotomontage gaat het mij niet meer om een geïdealiseerde schoonheid. Geïnspireerd op mijn eigen schoolklas, zijn het, zo jong als ze zijn, allemaal eigen individuën." K

"SOMMIGEN VONDEN HET JONGE MEISJE NIET ONSCHULDIG, MAAR JUIST ENG"

Ruud van Empel Sophisticated #1 2011 courtesy: Flatland Gallery (Amsterdam, Paris)